

Conèixer-lo i conèixer-te (VIII): En el temps oportú

Déu ens fa experimentar la nostra oració de la manera que més ens convé en cada moment. Santa Elisabet és un testimoni de com la paciència i la constància es transformen en una alegria plena.

19/08/2020

Quan la va veure entrar a casa seva, Elisabet es va adonar que Maria havia deixat de ser una nena.

Probablement l'havia vist néixer i créixer, tan especial com era ella, ja des de molt petita. Després havien viscut lluny l'una de l'altra. En reconèixer-la ara a la llinda de casa seva, es va omplir d'alegria.

L'evangelista ens diu que la va rebre «amb totes les forces»: «Qui soc jo perquè la mare del meu Senyor em vingui a visitar?» (*Lc 1, 43*). Es tractava d'un goig profund, que sorgia d'una vida plena d'oració.

Tant ella com Zacaries eren considerats sants —justos— segons l'Escliptura i la gent els observava amb certa admiració (cf. *Lc 1, 6*).

Tanmateix, només ells dos sabien tot el que hi havia darrere de tants anys viscuts al costat de Déu: es tractava d'experiències que tenien molt d'incomunicable, com ens passa a tots. El goig d'Elisabet sorgia a partir d'un passat ple de dolor i esperança, d'amargors i retrobaments, en què tot havia anat fent cada vegada més profunda la seva relació amb Déu.

Només ella sabia el desconcert que havia creat en ella el fet de no poder ser mare, quan aquesta benedicció era el més esperat per una dona a Israel. Però el Senyor l'havia volgut fer passar per allò per elevar-la a una intimitat més gran amb ell.

Un prec que és escoltat

La nostra relació amb Déu, la nostra oració, té també sempre quelcom únic, incomunicable, com la d'Elisabet; té quelcom de l'au solitària (cf. *Sl* 102, 8) a la qual, com deia sant Josepmaria, Déu pot elevar com les àguiles, fins a veure de fit a fit el sol. Només ell sap quins són els temps i els moments adequats per a cadascú. Déu desitja aquesta *intimitat divinitzadora* amb nosaltres molt més del que podem imaginar. Però el fet que només ell sàpiga els temps —com coneixia el moment oportú perquè naixés Joan Baptista— no impedeix que cadascun de

nosaltres pugui anhelar, en cada instant, més intimitat amb el Senyor. Tampoc no impedeix que la demanem constantment, buscant el punt més alt, estirant el coll entre la gent per veure Jesús que passa, o pujant a un arbre si fa falta, com Zaqueu. Podem imaginar que Elisabet va moure el seu cor moltes vegades cap a Déu, i que empenyia el seu marit a fer el mateix, fins que aquest finalment va sentir: «La teva súplica ha estat escoltada. Elisabet, la teva muller, et donarà un fill, i li posaràs el nom de Joan» (Lc 1, 13).

Per a Elisabet, el que acabaria sent una oració confiada en el Senyor va haver de passar pel forn purificador del temps i de les adversitats. Vesprejava a la seva vida, i Déu continuava ocult en un aspecte crucial: per què semblava que ell no havia escoltat les seves pregàries de tants anys? Per què no li havia donat un fill? És que ni tan sols el sacerdoti

del seu marit no era suficient? En aquella necessitat exposada, en la debilitat orant o en l'aparent silenci de Déu, la seva fe, la seva esperança i la seva caritat es van purificar; perquè no només va perseverar, sinó que es va deixar transformar cada dia, acceptant, sempre i en tot, la voluntat del Senyor. Potser precisament la identificació amb la Creu —a la qual Elisabet, d'alguna manera, s'anticipava— és la millor manera de comprovar l'autenticitat de la nostra oració: «No es faci la meua voluntat, sinó la teua» (*Lc 22, 42*). Si els justos de l'antiga aliança van viure en aquesta acceptació, i després Jesús va fer d'aquesta actitud cap al Pare el motiu de tota la seva vida, també els cristians estem cridats a unir-nos a Déu d'aquesta manera; sempre és temps oportú per resar així: «El meu aliment és fer la voluntat del qui m'ha enviat i dur a terme la seva obra» (*Jn 4, 34*).

Moment de recordar

Potser la mateixa Elisabet havia mantingut la flama encesa de l'oració del vell Zacaries, fins que al seu marit finalment se li va aparèixer un àngel: a ella, a la qual anomenaven *estèril*, el Senyor li donaria un fill perquè per a Déu no hi ha res impossible (*Lc 1, 36*). Així, deixant-se portar *per aspera ad astra* —després d'una tasca imprescindible de purificació que ell fa a qui es deixa—, Elisabet va arribar en exclamar en oració el que, després de tants anys, nosaltres continuem repetint diàriament: «Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes!» (*Lc 1, 42*).

Saber que el nostre camí cap a Déu comporta una identificació profunda amb la Creu és essencial per adonar-nos de com el que de vegades sembla estancament, en realitat és progrés. Així, en lloc de viure esperant temps

millors, o una oració més conforme als nostres gustos, acceptarem amb agraïment l'aliment que Déu ens vol donar: «Si mirem al nostre voltant, ens adonem que hi ha moltes *ofertes d'aliment* que no venen del Senyor i que aparentment poden satisfer més. Alguns es nodreixen amb els diners, altres amb l'èxit i la vanitat, altres amb el poder i l'orgull. Però l'aliment que ens nodreix veritablement i que ens sadolla és només el que ens dona el Senyor. L'aliment que ens ofereix el Senyor és diferent dels altres, i potser no ens sembla tan gustós com alguns menjars que ens ofereix el món. Llavors somiem amb altres menjars, com els jueus en el desert, que enyoraven la carn i les cebes que menjaven a Egipte, però oblidaven que aquests aliments els menjaven a la taula de l'esclavitud. Ells, en aquells moments de temptació, tenien memòria, però una memòria malalta, una memòria selectiva. Una memòria esclava, no lliure».[1] Per

això convé que ens preguntem: D'on *vull menjar*? Quina és la meva memòria? La del Senyor que em salva, o la de la carn, els alls i les cebes de l'esclavitud? Amb quina memòria sadollo la meva ànima? Vull menjar aliment sòlid o continuar-ne alimentant de llet? (Cf. *1 Co 3, 2*).

En la vida pot sorgir la temptació de mirar enrere i de desitjar, com passava als israelites, els alls i les cebes d'Egipte. El manjà, un aliment que en el seu moment van percebre com a benedicció i signe de protecció (cf. *Nm 21, 5*), va arribar a cansar-los. Com ens pot passar a nosaltres, sobretot si ens refredem, a base de desatendre l'abecedari elemental de l'oració: buscar el recolliment, tenir cura dels detalls de pietat, triar el millor temps, ser afectuosos... És llavors, amb més motiu, el moment de recordar, de fer memòria, de buscar en l'oració i en les lectures

espirituals aquest aliment sòlid del qual parla sant Pau, un aliment que obre horitzons de vida.

Com atrets per la força d'un imant

Fer memòria en l'oració és molt més que un simple record: té a veure amb el concepte de «memorial» propi de la religió d'Israel; és a dir, es tracta d'un esdeveniment salvador que porta fins al moment present l'obra de la redempció. *L'oració memoriosa* és un conversar nou sobre el que ja és conegut, un record del passat que es percep una altra vegada de manera present. Els episodis centrals de la nostra relació amb Déu els entenem i els vivim de manera diferent cada vegada. Així li va passar potser a Elisabet quan, des de la seva maternitat acabada d'adquirir, va percebre de manera nova a què la destinava Déu.

Amb el pas dels anys, al compàs de la nostra entrega i de les nostres

resistències, el Senyor ens va mostrant les diferents profunditats del seu misteri. Ell ens vol portar molt amunt, com en una espiral que va pujant lentament, fent voltes i més voltes. És cert que podem no pujar i quedar-nos fent cercles en horitzontal, o que també podem baixar estrepitosament o, fins i tot, sortir per la tangent i abandonar el tracte amb el nostre creador... però ell no desisteix en el seu afany per dur-lo a terme: el seu és un pla d'elecció i de justificació, de santificació i de glorificació (cf. *Rm* 8, 28-30).

Com tants autors, sant Josepmaria descriu aquest procés amb un enorme realisme i bellesa. L'ànima se'n va «cap a Déu, com el ferro atret per la força de l'imant. Es comença a estimar Jesús, d'una forma més eficaç, amb un dolç sobresalt».[2] Quan meditem els misteris de la filiació divina, la identificació amb

Crist, l'amor a la Voluntat del Pare, l'afany de corredempció... i intuïm que tot allò és un do de l'Esperit Sant, calibrem millor el nostre deute amb ell. I llavors creix impetuosament en nosaltres l'agraïment. Ens despertem a les seves mocions, que són molt més freqüents del que pensem: «Són, poden ser-ho molt bé, fenòmens ordinaris de la nostra ànima: una bogeria d'amor que, sense espectacle, sense extravagàncies, ens ensenya de patir i de viure».[3]

Així, amb sorpresa, se'ns va revelant la immensitat de l'amor que hem rebut de Déu durant tota la nostra vida: dia rere dia, any rere any... des del si matern! «L'amor consisteix en això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ens ha estimat primer i ha enviat el seu Fill com a víctima que expia els nostres pecats» (1 Jn 4, 10). Espantats, ens descobrim immersos en un amor fascinant, curós, desarmant. Així li

passa a Elisabet: «Com ha obrat amb mi el Senyor! Ha volgut treure'm la vergonya de no tenir fills» (*Lc 1, 25*). Després d'anys de foscor, pren consciència de ser estimada de manera infinita per qui és la font de tot amor; i això d'una manera que ni es mereix, ni és capaç de valorar del tot, ni arriba a correspondre: «Qui soc jo perquè la mare del meu Senyor em vingui a visitar?» (*Lc 1, 43*); com és possible que Déu m'estimi tant? I també, amb quelcom de desconcert i de dolor: Com no me n'havia adonat abans? En què estava pensant?

Tota bona oració prepara el cor perquè sàpiga què demanar (cf. *Rm 8, 26*) i perquè rebi el que demanem. Posar una mica d'amor a Déu en cada detall de pietat, gran o petit, facilita el camí. Tractar Jesucrist pel seu nom, afectuosament, expressant-li el nostre afecte sense pudor, apropa el moment. Hem d'insistir i

respondre amb promptitud als petits tocs de l'amor. Fer «memòria de les coses boniques, grans, que el Senyor ha fet en la vida de cadascun de nosaltres», ja que una oració *memoriosa* «fa molt de bé al cor cristià».[4] Per això, sant Josepmaria, en la seva predicació, solia recomanar: «Que cadascú de nosaltres mediti en tot allò que Déu ha fet per ell».[5]

Déu ho és tot i amb això és suficient

Tantes vegades, Elisabet tornaria sobre el que el Senyor havia fet amb ella. Com s'havia transformat la seva vida! I com d'audaç es va haver de tornar! Des d'aleshores, tots els seus comportaments adquireixen una riquesa singular. S'amaga durant mesos per pudor, com van fer els profetes, per significar amb gestos l'acció divina (cf. *Lc* 1, 24); també adquireix una claredat més gran per

seguir els seus designis: «No! S'ha de dir Joan» (Lc 1, 60). També és capaç d'entreveure l'obra de Déu en la seva cosina: «Feliç tu que has cregut: allò que el Senyor t'ha anunciat es complirà!» (Lc 1, 45). Elisabet es comporta com qui tracta Déu amb tot el seu cor.

De la mateixa manera, en la nostra oració hi ha d'haver amor i lluita, lloança i reparació, adoració i petició, afectes i intel·lecte. Cal atrevir-se amb totes les lletres de l'abecedari, amb totes les notes de l'escala musical, amb tota la paleta de colors, perquè ja s'ha entès que no es tracta de complir, sinó d'estimar amb tot el cor. Els exercicis de pietat, les persones, les tasques de cada dia... són el mateix que abans, però ja no es viuen de la mateixa manera. Així augmenta la llibertat d'esperit, la «capacitat i l'actitud habitual d'obrar per amor, especialment en l'afany de seguir el que, en cada circumstància,

Déu demana a cadascú».[6] El que abans es presentava com una obligació pesada, es converteix en una ocasió de trobada amb l'Amor. Els venciments continuen costant, però ara aquests esforços es duen a terme amb alegria.

Davant de la infinitud de l'amor descobert i de la pobra correspondència humana, el cor es desfà en una oració profunda de desgreuge i de reparació; sorgeix un dolor que arrenca dels mateixos pecats i que mou una contrició personal. Creix el convenciment que «Déu ho és tot, jo no soc res. I per avui és suficient».[7] Així podem llançar de nosaltres els escuts que ens dificulten el contacte amb ell. També sorgeix l'agraïment sincer, profund i explícit al Senyor, que es torna en adoració, en «reconèixer-lo com a Déu, com el Creador i el Salvador, com a Amo i Senyor de tot el que existeix, com l'Amor infinit i

misericordiós».[8] Per això convé fer servir totes les tecles del cor. Perquè l'oració sigui variada, enriquidora, perquè no discorri per camins gastats; tant si el sentiment acompanya com si no ho fa, perquè el que ens agrada de Déu encara no és Déu: ell és infinitament més gran.

Rubén Herce

[1] Francesc, Homilia en la solemnitat del Corpus Christi, 19.VI.2014.

[2] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 296.

[3] *Ibidem*, núm. 307.

[4] Francesc, Homilia a Santa Marta, 21.IV.2016.

[5] *Amics de Déu*, núm. 312

[6] Del Pare, *Carta*, 9.I.2018, núm. 5.

[7] Sant Joan XXIII, *Il giornale dell'anima*, Edizioni di Storia e Letteratura, Roma, 1964, p. 110.

[8] *Catecisme de l'Església Catòlica*, 2096.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/coneixer-lo-i-
coneixer-te-viii-en-el-temps-oportu/
\(28/03/2025\)](https://opusdei.org/ca-es/article/coneixer-lo-i-coneixer-te-viii-en-el-temps-oportu/)